

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/53/2024
Identifikačné číslo spisu:	5318202538
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5318202538.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Spoločenstvo bývalých urbarialistov, pozemkové spoločenstvo Turzovka, IČO: 14224909, Turzovka, Stred č. 177, zastúpeného spoločnosťou STEHURA & partners, v.o.s., IČO: 47246863, Čadca, Fraňa Kráľa 2080, proti žalovanému Akzent BigBoard, a.s., IČO: 44540957, Bratislava, Ivanská cesta 2D, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., IČO: 47232471, Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8/A, o zaplatenie 1.160 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-9C/71/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júla 2023 sp. zn. 7Co/76/2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (teraz Mestský súd Bratislava IV) (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. októbra 2020 č. k. 9C/71/2018-187 žalobu zamietol (výrok I.); a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci nebolo sporné, že dňa 7. 6. 2004 uzavrela obec C. s právnym predchodcom žalovaného (E. M. - A.) nájomnú zmluvu, ktorej predmetom bol nájom časti pozemku parc. č. 2389, k. ú. C., t. č. zapísaný na liste vlastníctva č. XXXXX, okres Y., obec C., katastrálne územie C., druh pozemku ostatné plochy, o výmere 1968 m², pričom nájomná zmluva bola uzatvorená za účelom umiestnenia reklamného zariadenia typu billboard o veľkosti 510 x 240 cm, v počte ks 1 vo vlastníctve vtedajšieho nájomcu na predmetnom pozemku. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že v súlade s kúpnu zmluvou zo dňa 20. 4. 2004 a dodatkom č. 1 k tejto kúpnej zmluve zo dňa 31. 8. 2004 právny predchodca žalovaného (spoločnosť Akzent Media, s.r.o.) nadobudol do vlastníctva od pôvodného vlastníka predmetný billboard. Zároveň dodatkom č. 1 k nájomnej zmluve zo dňa 31. 8. 2004 došlo k zmene účastníka nájomného vzťahu, pričom nájomcom sa stala spoločnosť Akzent Media, s.r.o.. V konaní nebola sporná ani skutočnosť, že doba nájmu podľa nájomnej zmluvy medzi obcou C. a žalovaným vypršala ku dňu 7. 6. 2014, kedy žalovaný kontaktoval obec C. za účelom uzatvorenia dodatku k nájomnej zmluve a obec C. dňa 22. 12. 2014 žalovanému oznámila, že predmetný

pozemok nie je v jej vlastníctve, ale vo vlastníctve žalobcu, o čom svedčí aj zápis na LV - zápis geometrického plánu č. 37209035-1/2011 - preklopenie EKN stavu do CKN - 79/2011. Žalobca v konaní tvrdil, že medzi sporovými stranami bola platne uzatvorená dňa 20. 11. 2015 zmluva o nájme a je povinnosťou žalovaného v jej rozsahu mu plniť.

1.2. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo preukázané, že po skončení pôvodnej zmluvy o nájme na pozemok v obci C., kde mal žalovaný umiestnený billboard, žalovaný dňa 5. 11. 2015 zaslal žalobcovi návrh nájomnej zmluvy na predmetný pozemok. Tento návrh nájomnej zmluvy žalobca neprijal a zaslal žalobcovi dňa 19. 11. 2015 e-mailom svoj návrh nájomnej zmluvy na tento pozemok. Tento svoj návrh nájomnej zmluvy (zo dňa 19. 11. 2015) však následne e-mailom zo dňa 24. 01. 2016 aj odvolal. V konaní sa preukázala aj skutočnosť, že žalovaný žalobcov návrh nájomnej zmluvy prijal až viac ako dva mesiace po obdržaní návrhu, t. j. až po primeranej dobe na jeho prijatie a žalobca žalovanému neoznámil, že takéto neskoré prijatie má účinky skorého prijatia v zmysle § 43c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Prvoinštančný súd uzavrel, že tvrdenia žalovaného, že k platnému uzatvoreniu nájomnej zmluvy medzi sporovými stranami platne nedošlo, preukazuje obsah e-mailu žalobcu zo dňa 24. 1. 2016, z obsahu ktorého vyplýva nevôľa žalobcu uzatvoriť so žalovaným zmluvu o nájme. Navyše návrh nájomnej zmluvy bol žalovaným prijatý až dňa 1. 2. 2016, t. j. oneskorene - po uplynutí primeranej doby, ktoré nemá za následok účinky včasného prijatia, keď žalobca o tejto skutočnosti žalovaného bez odkladu neinformoval.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným platný nájomný vzťah nevznikol, a preto ani nemohol žalobcovi priznať plnenie z neho vyplývajúce, nakoľko nie je možné si uplatňovať úhradu nájomného z neexistujúceho a neúčinného právneho titulu. V danom prípade by prichádzalo do úvahy plnenie titulom bezdôvodného obohatenia, ale ani uvedené nebolo žalobcom preukázané, práve naopak, z listinných dôkazov vyplynulo, že žalovaný predmetný pozemok užívať nemohol a ani nemôže, z dôvodu existencie zákazu vstupu na pozemky žalobcu výslovne nariadeného žalobcom žalovanému. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca neprijal od žalovaného úhradu vo výške 663,88 eura, ktorú dňa 17. 3. 2016 poštovým poukazom hradil žalobcovi, (táto suma predstavovala dvojročné nájomné, ktoré žalovaný uhrádzal obci C. v zmysle pôvodnej zmluvy). Konštatoval, že žalobca si v konaní uplatnil od žalovaného nájomné za užívanie pozemku od 1. 4. 2016, pričom v konaní nepreukázal, že za toto časové obdobie mal žalovaný predmetný pozemok aj reálne užívať (na prípadný „dojednaný účel“), čo by zakladalo nárok žalobcu na obvyklú odplatu v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Z vyššie uvedených právnych a skutkových dôvodov posúdil žalobu ako nedôvodnú a v celom rozsahu ju zamietol.

1.4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a úspešnému žalovanému priznal nárok náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 26. júla 2023 sp. zn. 7Co/76/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a určil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak daný spor posúdil podľa príslušných ustanovení, týkajúcich sa uzatvárania zmlúv, a tieto aj správne aplikoval na právny vzťah sporových strán. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že súd prvej inštancie (správne) vyvodil, že žalobca po tom, čo neprijal návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy, svoj návrh na uzatvorenie zmluvy (zo dňa 19. 11. 2015) odvolal, a to e-mailom zo dňa 24. 1. 2016. Uvedenému záveru svedčia aj ďalšie kroky žalobcu, keď vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, vypratanie pozemku a odstránenie billboardu, rovnako tak správanie žalovaného, ktorý vyzval žalobcu na vrátenie zmluvy o nájme spolu s dodatkom k tejto zmluve. Podstatou zamietnutia žaloby teda bolo, že nájomný vzťah medzi sporovými stranami nevznikol z dôvodu odvolania návrhu na uzatvorenie zmluvy zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie iba alternatívne (t. j. v prípade, ak by konanie žalobcu bolo vyhodnotené inak ako odvolanie návrhu) dôvodil, že by nemohlo dôjsť k vzniku nájomného vzťahu ani z dôvodu oneskoreného prijatia návrhu na uzatvorenie zmluvy zo strany žalovaného, bez upovedomenia žalobcu v zmysle § 43c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ustanoveniami Občianskeho zákonníka, týkajúcimi sa uzavretia zmluvy a dospel k správnej záveru, že

medzi stranami nevznikol nájomný vzťah, preto nárok žalobcu na zaplatenie nájomného je nedôvodný. Odvolateľ v podanom odvolaní nijakým spôsobom nenamietal závery prvoinštančného súdu ohľadom odvolania návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu, a teda nepreukázania vzniku nájomného vzťahu z tohto dôvodu. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že nebol povinný namietat' oneskorené prijatie návrhu zmluvy, odvolací súd poukazuje na znenie § 43c ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého neskoré prijatie má napriek tomu účinky včasného prijatia, ak navrhovateľ o tom bez odkladu upovedomí osobu, ktorej bol návrh urobený, a to ústne alebo odoslaním správy. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

2.2. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a ich plnú náhradu priznal úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že v podanom odvolaní žalobca uviedol konkrétne dôvody, z ktorých sa uvedená argumentácia súdu prvej inštancie o tom, že medzi žalobcom a žalovaným platný nájomný vzťah nevznikol, javí ako iracionálna, že nemá podporu vo vykonanom dokazovaní a je v rozpore so základnou súkromnou zásadou „pacta sunt servanda“. Žalovaný návrh zmluvy, ktorý žalobca vypracoval a poslal žalovanému, prijal bez výhrad, zmluvu slobodne z vlastnej vôle podpísal a podpísanú a opečiatkovanú ju poslal žalobcovi. Z uvedeného je jasné, že podpísaním zmluvy zo strany žalovaného a žalobcu zmluva nadobudla platnosť a tým pádom aj záväznosť nanajvýš, keď žalovaný následne bez výhrad podpísal aj dodatok k predmetnej zmluve o nájme. Aj z týchto súvislostí vyplýva, že záver súdu prvej inštancie (aprobovaný odvolacím súdom), že medzi žalobcom a žalovaným platný nájomný vzťah nevznikol, je svojvoľný. K porušeniu ústavou zaručených práv v tomto smere dochádza neprípustným, resp. formalistickým výkladom, ktorý odoprie autonómnej prejavu vôle zmluvných strán dôsledky, ktoré strany takýmto prejavom zamýšľali. Žalobca je toho názoru, že v danom prípade rozsudok odvolacieho súdu nemožno považovať za presvedčivý, (a to ani v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie), a teda zodpovedajúci zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 387 ods. 2 CSP, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

3.2. Žalobca navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne po vecnej aj právnej stránke, pričom dovolanie považuje za nedôvodné. Žalobca ako dovolateľ si nesprávne zamieňa nepreskúmateľnosť rozhodnutia so subjektívnou nespokojnosťou s výsledkom konania. Žalovaný žiada dovolací súd, aby dovolanie ako nedôvodné zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v

dovolání náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal nepreskúmateľnosť odvolacieho rozhodnutia a nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania, pričom najmä namietal tvrdenie, že medzi žalobcom a žalovaným platný nájomný vzťah nevznikol. Podľa názoru dovolateľa odpísaním zmluvy zo strany žalovaného a žalobcu zmluva nadobudla platnosť a tým pádom aj záväznosť, nanajvýš keď žalovaný následne bez výhrad podpísal aj dodatok k predmetnej zmluve o nájme.

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

13.1. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom dospeli k záveru, že medzi stranami nevznikol nájomný vzťah, preto nárok žalobcu na zaplatenie nájomného je nedôvodný. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že nebol povinný namietat' oneskorené prijatie návrhu zmluvy, odvolací súd poukázal na znenie § 43c ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého neskoré prijatie má napriek tomu účinky včasného prijatia, ak navrhovateľ o tom bez odkladu upovedomí osobu, ktorej bol návrh urobený, a to ústne alebo odoslaním správy. Podstatou zamietnutia žaloby teda bolo, že nájomný vzťah medzi sporovými stranami nevznikol z dôvodu odvolania návrhu na uzatvorenie zmluvy zo strany žalobcu.

13.2. Súd prvej inštancie v bodoch 62. až 64. svojho rozhodnutia relevantným spôsobom dôvodil, že „V konaní boli preukázané tvrdenia žalovaného, že po skončení pôvodnej zmluvy o nájme na pozemok v obci C., kde mal žalovaný umiestnený billboard, žalovaný dňa 05. 11. 2015 zaslal žalobcovi návrh nájomnej zmluvy na predmetný pozemok v obci C. (poštou). Tento návrh nájomnej zmluvy žalobca neprijal a zaslal žalobcovi dňa 19. 11. 2015 e-mailom svoj návrh nájomnej zmluvy na tento pozemok. Tento svoj návrh nájomnej zmluvy (zo dňa 19. 11. 2015) však následne e-mailom zo dňa 24. 01. 2016 aj odvolal. (§ 43a ods. 3 Občianskeho zákonníka). V konaní sa preukázala aj skutočnosť, že žalovaný žalobcov návrh nájomnej zmluvy prijal až viac ako dva mesiace po obdržaní návrhu t. j. až po primeranej dobe na jeho prijatie s (§ 43b ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka) a žalobca žalovanému neoznámil, že takéto neskoré prijatie má účinky skorého prijatia v zmysle § 43c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Tvrdenia žalovaného, že k platnému uzatvoreniu nájomnej zmluvy medzi sporovými stranami platne nedošlo, preukazuje jednak obsah e-mailu žalobcu zo dňa 24. 01. 2016, z obsahu ktorého vyplýva nevôľa žalobcu uzatvoriť so žalovaným zmluvu o nájme. Navyše návrh nájomnej zmluvy bol žalovaným prijatý až dňa 01. 02. 2016, t. j. oneskorene - po uplynutí primeranej doby - ktoré nemá za následok

účinky včasného prijatia, keď žalobca o tejto skutočnosti žalovaného bez odkladu neinformoval."

14. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

15. K uvedenému dovolací súd uvádza, že ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

15.1. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017, 2Cdo/344/2021). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a III. ÚS 504/2024, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

16. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v dovolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o dovolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

16.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ neopodstatnene namieta v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.